

Аліна Паўлоўская

У СОНЕЧНЫХ ПРАМЕННЯХ ЗАБЫЦЦЯ

Крыніца друкавання: Паўлоўская, А. У сонечных праменнях забыцця: Вершы / Аліна Паўлоўская // Маладосць. — 2015. — № 7. — С. 12 – 14.

Аліна Паўлоўская нарадзілася 5 кастрычніка 1995 года ў Гродне, студэнтка 2 курса філфака ГрДУ імя Я. Купалы. Любіць услухоўвацца ў важкую цішыню каменных будынкаў, карміць галубоў і ўяўляць сябе такой, як яны – легкой і бесклапотнай, вольнай да адзіноты...

* * *

Крылом засланіўшы паветра,
Забраўшы магутнае слова,
Удалеч ляцела па ветры
Упэўненасць, першааснова.

Яна адышла нечакана,
Як людзі заўжды адыходзяць.
А мне засталіся заганы
Ды гэта нікчэмная споведзь.

Нашто маё хворае сэрца
Пакінула вера, надзея?..
Не ведаюць гэтага й чэрці...
Навокал спявае завяя...

* * *

Ты пайшоў — адразу пахаладнела.
Ты пайшоў — і хутка пасыпаў снег.
Я цябе на Святы прасіла ў неба.
А нябёсы ўзнялі мяне на смех.

Ты пайшоў — і свет пераблытаў фарбы.
Ты пайшоў — і, белы, ён пачарнеў.
Ты пайшоў. А мне засталася ганьба.
І мяне запляміў сусвету гнеў.

Ты пайшоў упэўнена, па-англійску.
За плячмі — дарогі і шмат гадоў.
Ты пайшоў. Ды вера са мною, блізка:
Нас світанак новы заручыць зноў.

ВЯДЗЬМАРКА

Апоўначы ўзялі маланкі кросны
І бліскамі расшылі небасхіл.
А маладзік, нібыта бацька хросны,
Каханкаў пад вярбою прытуліў.

Пакуль дрыжалі зоркі з перапуду,
А дрэвы закалыхвалі лісцё,
Пяркунас, коней хлешчучы папругай,
Жагнаў на ноч паснулае жыццё.

А недзе на рацэ ў суседняй вёсцы,
Ля млына, што прасейвае ваду,
Дзяўчына распятала чорны косы
І грэбенем вычэсвала нуду:

«Устану я, прагнуся на світанні
І выйду не варотамі ў лясок.
Няхай мяне палюбіць мой каханы,
Раб божы, ненаглядны Васілёк...

Як возера мутнее да балота
І рэкі высыхаюць без дажджоў,
Няхай яго атульвае самота
І да мяне вядзе хутчэй дамоў.

Няхай ён не знаходзіць супакою,
Хай сніць мяне штоночы назнарок,
І толькі у маіх вачах — спатоля.
І гэтым словам — ключык і замок!»

Сцішэла непрыкметна неяк бура.
Над вёскай расплываецца журба...
Твар хлопца стаў задумлівы, пахмурны,
І больш яго не вабіла вярба...

ПАСЛЯ ПРАЧЫТАННЯ «СПОВЕДЗІ» ЛАРЫСЫ ГЕНЮШ

*Памяці заступніцы пакутнай,
Маці ненароджаных сыноў,
На вякі Радзімаю прыкутай
За сваю адданую любоў!..*

Не чакай ты літасці ад мяне:
Маю абяздоленых цэлы край!
Маё сэрца цяжкае не скране
Ні малітва слёзная, ні адчай.
Не глядзі дакорліва: я раба...
Волі пераможаным не даюць.
У самоце скіне лісцё вярба...
З шапаценнем падае «Беларусь!..»

* * *

А я чакала й верыла табе.
Малілася за нас начамі зорам.
А гэта — проста грушы на вярбе,
Гвалтоўна абарваныя на сорам.

А я табе ўсё сваё жыццё
Гатовая была аддаць задарам.
Каб разам акунуцца ў небыццё.
І захлынуцца хвалямі пажару...

А я была гатовая на ўсё.
Я верыла табе. І ўсё чакала.
А ты мяне адкінуў, як рыззё.
І я рыззём ля ног тваіх упала...

* * *

Хаваюся
У вершах.
Ад жыцця.
Сцяжынай, пратаптанаю на неба,
У сонечных праменнях забыцця
Я крочу. А у жменях — луста хлеба.

І хлеб той не
Звычайны,
Не
Людскі.
Той хлеб — маё
Сумленне і пакора.
А навакол зыбучыя пяскі
Ласкаюць мае ногі шэптам мора.

Іду наверх. Ды долу — мой пагляд.
Чакае мяне што? І як сустрэнуць?
Магчыма, баль наладзяць, маскарад...
А мо па мне ўжо спяваюць трэнас?..

Іду наверх. А думкі камнем ўніз
На шыі — да
Пагрозлівага мора...
Мой сонечны прамень
Капрыз
Прывёў мяне
Да
Наваселля
Гора...

* * *

Сямёра не чакаюць аднаго.
А я свайго адзінага чакаю,
З далёкіх пераплеценых дарог,
Як жорава з самотнага выраю.

Чакаю, бы матуля-Беларусь
Чакае падарожжамі стамлёных...
І расцілаю ранішні абрус
Ля сходаў, гаманою заімглёных

Чакаю, як чакаюць нежывых.
З бязглуздаю, ды ўсё ж такі надзеяй,
Што некалі Усемагутны слых
Пачуе маё сплаканае: «Дзе ён?..»

* * *

Якое шчасце — сустрэць свой лёс
На ціхіх вуліц перапляценні,
Не пакідаючы нават ценю,
Кружляць над дахам сямі нябёс.

Якое шчасце цябе знайсці
Пад старым клёнам у цішы маёвай
І пад завесаю паркалёвай
Ссівелым попелам адцвіці...

Якое шчасце спазнаць жыццё
З табою побач. Сысці бяследна.
Пайсці да Адама на абедню
І захінуцца ў забыццё.